

Arrest

nr. 178 524 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 23 januari 2013 een eerste aanvraag in om machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 juli 2013 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag (bijlage 2), dit omwille van een negatieve woonstcontrole.

1.3. De verzoekende partij dient op 17 oktober 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 4 februari 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 25 februari 2014. De motieven gaan als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.10.2013 werd ingediend door:

J., S. (...) (...)

nationaliteit: Kosovo

geboren te B. (...) op (...)1993

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

1.3. Op 4 februari 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij eveneens kennis neemt op 25 februari 2014. De motieven zijn de volgende:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: J., S. (...)

geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: B. (...)

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder

houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat hoofdzakelijk is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de "motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat de schending wordt aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 17.10.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

Het door betrokkene voorgelegde stuk met haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft et niet dezelfde bewijswaarde" (RVVnr. 11.335 van 19.05.2008)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

In eerste instantie wenst verzoekster te wijzen op de flagrante onzorgvuldigheid en onwelwillendheid waarmee het dossier van verzoekster behandeld werd.

Verwerende partij stelt immers dat verzoekster de Kosovaarse nationaliteit zou hebben. Dit is geenszins het geval!

Uit het verzoekschrift dat verzoekster indiende (en de bijbehorende stukken) wordt enkel en alleen verwezen naar haar Servische nationaliteit.

Verzoekster begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij tot een andere conclusie kan komen!

Niet alleen tracht men drogredenen aan te halen om het verzoekschrift van verzoekster onontvankelijk te verklaren, men weigert ook de aanvraag van verzoekster nog maar te bekijken... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verzoeker wel degelijk een document neerlegde, dat aanvaard dient te worden. Bovendien is er eveneens sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor verzoekster haar aanvraag indiende in België.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, XVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Servië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien zij er nog nooit geweest is! Dat zij in Duitsland is geboren en sinds haar 5 jaar in België woont.

Zij kan niet terugkeren naar Servië, zij kent dit land niet! Bovendien hebben haar zussen verblijfsrecht in België, is haar moeder overleden en zit haar vader in de gevangenis... Tot wie zou zij zich moeten richten voor hulp en ondersteuning?! Zij kent daar niemand!

Verzoekster kan nergens terecht in Servië, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

Dat verzoekster wel degelijk een geldig identiteitsdocument heeft voorgelegd. Verwerende partij weigert echter pertinent het dossier van verzoekster ten gronde te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Verzoekster voegde bij haar aanvraag een kopie van haar geboorteakte.

Zij begrijpt niet waarom DVZ haar aanvraag onontvankelijk verklaart! Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel!

*A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."*¹

Dient DVZ er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en grondig onderzoek uit te voeren naar het dossier van verzoekster?!

DVZ weigert dit te doen!

Meer nog, men stelt dat verzoekster de Kosovaarse nationaliteit zou hebben... Dit is flagrant fout en blijkt nergens uit het administratief dossier van verzoekster!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekster individueel en op basis van de feitelijke elementen te beoordelen?!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van de motiveringsplicht!

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De verwerende partij blijft in gebreke te motiveren waarom de geboorteakte die door verzoekster werd overgemaakt, niet toelaten op voldoende wijze haar identiteit te bewijzen.

Verzoekster is trouwens reeds meerdere jaren gekend bij de Belgische autoriteiten.

DVZ dient afdoende te bewijzen waarom ze de geboorteakte van verzoekster niet aanvaard.

Dit werd reeds bevestigd door uw Raad in het arrest nr. 19.331 dd. 26.11.2008: « Le requérant n'est pas en possession d'un passeport, ou d'un titre de voyage en ' tenant lieu, ou d'une carte d'identité nationale, ce qu'il ne conteste pas. Il ne peut donc prouver son identité par ce biais. Force est toutefois de constater que la partie adverse reste en défaut d'expliquer dans sa décision en quoi les nombreux autres documents d'identité produits par le requérant, qui est par ailleurs connu des autorités belges depuis le 11 août 2000, date à laquelle il a introduit une demande d'asile dans le Royaume, ne permettent pas d'établir à suffisance tant son identité que la circonstance qu'il est bien la personne mentionnée sur l'acte de mariage. La motivation de la décision attaquée est à cet égard insuffisante. »

Bovendien stelt het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof het volgende:

"Volstaat aïs bewijs van identiteit van de betrokkene elk, document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld

De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument"

Uit het administratief dossier van verzoekster, blijken haar identiteitsgegevens en haar nationaliteit. Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoekster niet grondig te onderzoeken!

Bovendien heeft het arrest van het Grondwettelijk hof het volgende duidelijk gesteld:

"vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument"

Dat het in casu wel degelijk mogelijk is om de identiteit en de nationaliteit van verzoekster vast te stellen zonder andere documenten te voegen.

Op de website van kruispunt-migratie wordt bovendien het volgende vermeld met betrekking tot het bewijs van identiteit dat verzoeker dient te voegen bij zijn aanvraag 9bis:

" Dit is bij voorkeur een Nationaalpaspoort of identiteitskaart

Als de vreemdeling geen Nationaal paspoort of de identiteitskaart kan voorleggen, mogen alternatieve bewijselementen worden voorgelegd. Zij moeten voldoen aan onderstaande voorwaarden:

1 ° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2 ° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaalprivaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3 ° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; dit kan bijvoorbeeld gaan om een foto, vingerafdrukken.. Een handtekening geldt niet.

4 ° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Enkele voorbeelden van alternatieve bewijselementen, volgens de memorie van toelichting: getuigschrift van identiteit, consulaire kaart, militair zakboekje, huwelijksboekje, oud nationaal paspoort, rijbewijs, getuigschrift van nationaliteit, vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze, getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS, getuigschrift

afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land, kieskaart, ...

Verzoekster is van mening dat zij volledig aan deze voorwaarde voldoet en begrijpt dan ook niet waarom haar aanvraag onontvankelijk is verklaard!

Er kan geen twijfel bestaan over de identiteit en de nationaliteit van verzoekster!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij !

Uw Raad sprak zich immers reeds uit over deze stelling, en dit in arrest nr 79 462 van 18.04.2012: "Gelet op de documenten die verzoekers hebben voorgelegd, waaronder een identiteitskaart van de Republiek Joegoslavië, die nadien is uiteengevallen in onder meer Servië, Monténégro en Kosovo, doch die de woorden "Kosovo" vermeldt, alsook de vaststelling dat verzoekers blijkens het administratief dossier inderdaad steeds verklaard hebben de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, zowel tijdens de asielpcedure als tijdens de diverse regularisatieprocedures en dit nooit ter discussie werd gesteld, kunnen verzoekers gevolgd worden in hun betoog dat hun nationaliteit afdoende bewezen is. Verzoekers maken derhalve met hun betoog aannemelijk dat de verwerende partij in voorliggend geval op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat hun aanvraag 9ter onontvankelijk is omdat zij niet zouden hebben aangetoond wat hun identiteit/nationaliteit is."

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij de aanvraag van verzoekster, ten onrechte onontvankelijk verklaarde!

Andermaal dient benadrukt te worden dat de ratio legis van art 9bis gerespecteerd dient te worden!

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen!

Verzoekster is nog nooit in haar "land van herkomst" geweest!

Zij heeft geen binding met Servië.

Bovendien verblijft haar familie legaal in België! Dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Het is bovendien onbegrijpelijk voor verzoekster waarom DVZ een bevel om het grondgebied uitreikt zonder de situatie in Servië te onderzoeken. De Raad van State sprak zich immers reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar Servië.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat het voor verzoekers totaal onbegrijpelijk is, waarom zij geen rekening hebben gehouden met alle informatie uit het dossier van verzoekster.

De twee zussen van verzoekster beschikken over verblijfsrecht in België! Dat DVZ hier wel degelijk rekening mee dient te houden, nu duidelijk blijkt dat verzoekster reeds in het bezit werd gesteld van verblijfsrecht en duidelijk aan alle voorwaarden voldoet.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel!

Steeds opnieuw meent men deze procédure met de voeten te kunnen treden! Ook in deze beslissing van DVZ tracht men weeral spijkers op laag water te zoeken om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren.

Verzoekster acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij haar aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Alhoewel uit het administratief dossier van verzoekster zeer duidelijk blijkt dat haar gehele familie legaal in België verblijft, weigert DVZ hier rekening mee te houden!

Dat de acties van verwerende partij duidelijk tot doel hebben om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren. Waarom houdt men geen rekening met ALLE informatie in het dossier van verzoekster?

Dat het dus een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden, in het nemen van de beslissing, en de motivering omtrent dan ook zwaar in gebreke blijft!

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en indien zij van mening zijn dat zij geen rekening dienden te houden met de overige stukken, dienden zij dit te motiveren!

Het mag duidelijk zijn dat een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele uitzetting naar Servië onmogelijk maken!

De volledige familie van verzoekster verblijft immers in België, tot wie zou zij zich moeten richten voor hulp en ondersteuning?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er eerder op gericht is om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren dan de aanvraag van verzoekster correct te behandelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat men met alle elementen rekening mee heeft gehouden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster. Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

Dat indien DVZ rekening had gehouden met het geheel van feitelijke elementen dat zij de aanvraag van verzoekster wel degelijk onvankelijk en gegrond had bevonden.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoekster van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Verzoekster zelf werd reeds in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning! Dat zij aan alle voorwaarden voldoet!

Verzoekster is nog nooit in Servië geweest! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven opgebouwd!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en, het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekende partij de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de gemachtigde niet heeft gemotiveerd waarom de neergelegde geboorteakte niet kan worden aanvaard als afdoende identiteitsbewijs, kan worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 3.7.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangehaalde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

3.4. Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."*

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien is voldaan aan beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is (zgn. documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde).

3.5. De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden waarin het overleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich bevindt in een van de gevallen waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

3.6. In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder "*identiteitsdocument*" dient te worden begrepen. Er wordt evenwel verwezen naar de Memorie van Toelichting waar aangaande dit artikel wordt gesteld: "*De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.*" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Uit de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoot. Daaruit volgt dat wanneer de identiteit van de aanvrager onzeker is, de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard.

Het aantonen van de identiteit in het kader van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is tevens van belang voor het onderzoek naar de tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde, met name het aantonen van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat een

aanvraag om verblijfsmachtiging wordt ingediend bij de burgemeester van de verblijfplaats in België, alsook van belang voor het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet immers in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van zulke buitengewone omstandigheden kan rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op Belgisch grondgebied wordt ingediend. Om de aangevoerde buitengewone omstandigheden te kunnen beoordelen is het dan ook essentieel dat de identiteit van een verzoekende partij met zekerheid kan worden vastgesteld. De wetgever heeft daarom uitdrukkelijk bepaald dat dit aan de hand van een identiteitsdocument moet gebeuren.

Verder dient te worden gewezen op de twee situaties, vermeld in artikel 9bis, waarin het overleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is.

3.7. Verzoekende partij haalt aan dat zij wel degelijk een geldig identiteitsdocument heeft neergelegd dat diende te worden aanvaard. Men name heeft zij een kopie van haar geboorteakte voorgelegd. Volgens verzoekende partij heeft de gemachtigde ten onrechte geweigerd de geboorteakte te aanvaarden als een identiteitsdocument en heeft hij de redenen voor zijn weigering niet uiteengezet.

3.8. De Raad stelt vast dat de gemachtigde aangaande de geboorteakte heeft gemotiveerd als volgt:

“Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).”

De Raad merkt in de eerste plaats op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij aangebrachte geboorteakte, maar heeft geoordeeld dat deze niet kan worden beschouwd als een identiteitsdocument. Het betoog dat met dit document geen rekening werd gehouden, of dat niet werd gemotiveerd waarom het niet kan worden aanvaard als een geldig identiteitsdocument, mist dan ook feitelijke grondslag. Bovendien dient erop te worden gewezen dat in casu niet dienstig kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad. Los van de vraag of het in casu een vergelijkbaar geval betrof, benadrukt de Raad dat deze uitspraken geen bindende precedentswaarde hebben (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981). De Raad dient dan ook niet in te gaan op de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak.

Aangaande de verwijzing naar het arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof, waarbij de verzoekende partij nog benadrukt dat haar identiteitsgegevens en nationaliteit uit het administratief dossier blijken, dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat de gemachtigde het administratief dossier niet grondig heeft onderzocht in die zin en dat het in casu wel degelijk mogelijk is om haar identiteit en nationaliteit vast te stellen zonder andere documenten te voegen, stelt de Raad vast dat het Grondwettelijk Hof zich in dit arrest niet heeft uitgesproken over de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het uitgangspunt van voormeld arrest vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting vormen in Belgisch recht van artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”*. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt geen omzetting van de voormelde Richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de subsidiaire bescherming en dus mist de verwijzing naar het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof juridische grondslag. De argumentatie aangebracht in het licht van voormeld arrest, is bijgevolg niet dienstig.

Voor wat betreft de verwijzing naar de informatie op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, waarbij de verzoekende partij nog opmerkt dat zij *“volledig”* voldoet aan de vermelde voorwaarden en

dat zij dan ook niet begrijpt waarom haar aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard, merkt de Raad – daargelaten de vaststelling dat de loutere verwijzing naar deze website niet volstaat, daar deze geen werkelijke rechtsbron uitmaakt – op dat desbetreffende uitleg betrekking heeft op de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekende partij insinueert dat het niet noodzakelijk is om een “*Nationaal paspoort of identiteitskaart*” voor te leggen, doch dat het volstaat om “*alternatieve bewijselementen*” aan te brengen, voor zover deze voldoen aan de in artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden, zoals in casu het geval zou zijn, stelt de Raad derhalve vast dat een dergelijk betoog wederom juridische grondslag mist. Waar verzoekende partij nog verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad, kan, los van de vaststelling dat deze arresten geen precedentswaarde hebben, worden vastgesteld dat het een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring betrof tegen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Het verwijzen naar rechtspraak die betrekking heeft op een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde in het kader van een andere procedure, met name een aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, is in onderhavige zaak niet dienstig. Volledigheidshalve kan hierbij nog worden opgemerkt dat de betrokkenen in het geciteerde arrest geen geboorteakte maar een “*identiteitskaart van de Republiek Joegoslavië (...)* doch die de woorden *Kosovo vermeldt*”, hadden neergelegd.

Voor wat betreft de kritiek dat de voorgelegde geboorteakte wel degelijk diende te worden aanvaard als geldig identiteitsdocument, wijst de Raad wederom op de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De ratio legis van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt hier duidelijk uiteengezet. De bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “*aantoont*” (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*) en dit aan de hand van een identiteitsdocument. De wetgever heeft daarbij duidelijk aangegeven dat bij gebreke aan een identiteitsdocument de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “*niet anders dan onontvankelijk [kan] verklaard worden*” (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*).

De vraag stelt zich derhalve of een geboorteakte als een identiteitsdocument kan worden beschouwd en of door het voorleggen van een geboorteakte een vreemdeling zijn identiteit op afdoende wijze “*aantoont*”.

Uit artikel 57 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat een geboorteakte bepaalde gegevens bevat, zoals de naam en voornaam van het kind wiens geboorte wordt aangegeven. Enkel indien de houder van een geboorteakte in het bezit is van een identiteitskaart, paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel met overeenstemmende identiteitsgegevens wordt echter aangetoond dat de drager van de geboorteakte diegene is wiens gegevens vermeld worden op de geboorteakte.

De Raad oordeelt bijgevolg dat aan een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde kan worden toegeschreven als aan een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart. Hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen, net zoals een identiteitskaart, toont deze niet aan dat de drager van het document de persoon is die wordt omschreven in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. De loutere voorlegging van een geboorteakte laat niet toe om dit document te vereenzelvigen met de persoon op wie het betrekking heeft, in casu de verzoekende partij. (RvS 4 februari 2016, nr. 11.788, (c))

De Raad is dan ook van oordeel dat in de bestreden beslissing op een niet kennelijk onredelijke noch onzorgvuldige wijze, noch in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geoordeeld dat de door verzoekende partij bij haar aanvraag, vermeld in punt 1.3., gevoegde geboorteakte niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument in de zin van deze bepaling. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde ook op duidelijke en uitdrukkelijke wijze uitlegt waarom de geboorteakte niet wordt aanvaard als zijnde een identiteitsdocument.

Bij gebreke aan een identiteitsdocument is de identiteit van de verzoekende partij onzeker en dient de aanvraag, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk te worden verklaard.

De verzoekende partij merkt nog op dat de gemachtigde ten onrechte stelt dat zij de Kosovaarse nationaliteit zou hebben terwijl zij beweert de Servische nationaliteit te hebben.

Daargelaten de vaststelling dat in de aanvraag om verblijfsmachtiging inderdaad melding wordt gemaakt van de “*Servische*” nationaliteit van de verzoekende partij, merkt de Raad op dat zij bij haar aanvraag enkel een geboorteakte heeft voorgelegd waarop te lezen staat dat J. S. op 25 september 1993 in Duitsland werd geboren. In haar nota stelt de verwerende partij dat er vanuit werd gegaan dat zij de Kosovaarse nationaliteit had, gezien haar eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betoogt terecht dat enige verwarring omtrent de nationaliteit van verzoekende partij haar niet kan worden verweten en dat dit losstaat van enige onzorgvuldigheid. De kritiek van verzoekende partij doet hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat, bij gebreke aan een identiteitsdocument, haar identiteit – en dus ook haar nationaliteit, die overigens niet vermeld wordt in de voorgelegde geboorteakte – onzeker is en dat de aanvraag bijgevolg, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk dient te worden verklaard.

3.9. Verzoekende partij haalt nog aan dat er sprake is van buitengewone omstandigheden waarom zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging in België heeft ingediend. Verzoekende partij licht verder toe dat zij niet kan terugkeren naar Servië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien zij er nog nooit is geweest, zij in Duitsland werd geboren en zij sinds haar 5 jaar in België woont. Bovendien hebben haar zussen een verblijfsrecht in België, is haar moeder overleden en zit haar vader in de gevangenis. Zij ziet dan ook niet in tot wie zij zich zou moeten richten voor hulp en ondersteuning in haar land van herkomst, waar zij niemand kent. Zij kan dus nergens terecht in Servië, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Verzoekende partij merkt op dat de gemachtigde bij het onderzoek van haar dossier rekening had moeten houden met alle voorgelegde elementen. Bovendien kan zij uit de motivering in de eerste bestreden beslissing niet afleiden waarom de gemachtigde deze elementen niet heeft onderzocht. Verder haalt verzoekende partij nog aan dat haar familie legaal in België verblijft en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: 8 EVRM). Het gegeven dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat haar twee zussen/haar “*gehele familie*” legaal in België verblijft/verblijven, maakt eveneens een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat voormeld betoog in beginsel niet dienstig is, aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omdat enkel een geboorteakte werd voorgelegd, die terecht niet kan worden beschouwd als een identiteitsdocument. De verblijfsaanvraag ging dus niet vergezeld van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart.

Waar de raadvrouw van verzoekende partij ter zitting voorhoudt dat verzoekende partij niet kan terugkeren naar Servië om daar een geldig paspoort te halen, stelt de Raad vast verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag heeft nagelaten een geldige motivering te voorzien die toelaat haar vrij te stellen van deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven blijkt dat de gemachtigde zowel bij het nemen van de eerste bestreden beslissing als bij de afgifte van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezins- en familieleven. In een synthesesnota van 29 november 2013, die zich in het administratief dossier bevindt, stelt de gemachtigde vast dat er geen bewijzen van een familieband worden voorgelegd. Bij nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij bij haar tweede verblijfsaanvraag enkel uittreksels uit het rijksregister van haar voorgehouden zussen voorlegde maar geen bewijzen van afstamming, zodat de vaststelling van de gemachtigde op goede gronden berust. Ook in het kader van onderhavig beroep legt verzoekende partij geen bewijzen voor die de familiebanden met haar voorgehouden zussen staven. Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM blijkt derhalve niet.

Gelet op dit gegeven en gelet op de vaststelling dat niet is voldaan aan de in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde cumulatieve documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, diende de gemachtigde niet in te gaan op de in de aanvraag vermelde buitengewone omstandigheden, die de tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffen opdat de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend in België. De Raad verwijst in dit kader tevens naar wat reeds werd uiteengezet in punt 3.6. Het spreekt eveneens voor zich dat, aangezien de aanvraag om verblijfsmachtiging in casu onontvankelijk werd bevonden omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, de gemachtigde de aanvraag niet ten gronde diende te behandelen en dat hij de elementen die werden aangevoerd als grond voor regularisatie aldus niet diende te onderzoeken.

3.10. Verzoekende partij stelt dat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden doordat er geen rekening mee werd gehouden dat haar twee zussen over een verblijfsrecht in België beschikken.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

In casu werd op goede gronden vastgesteld dat de documentaire ontvankelijkheidswaarde, die individueel wordt onderzocht, niet werd vervuld. Het gegeven dat de twee zussen van verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikken, verandert niets aan deze vaststelling. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

3.11. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door een bevel om het grondgebied af te leveren zonder de situatie in Servië de onderzoeken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dienaangaande louter verwijst naar “*de situatie in Servië*”, zonder deze in concreto uiteen te zetten. Nu de verzoekende partij niet het minste element naar voren brengt om de huidige situatie in Servië te verduidelijken en daarenboven blijkt dat zij haar identiteit, inclusief haar nationaliteit, niet heeft aangetoond, toont zij niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, zonder eerst de ‘situatie’ in Servië, het voorgehouden land van herkomst, te onderzoeken.

3.12. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat gemachtigde op zorgvuldige wijze, in alle redelijkheid en overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de voorgelegde geboorteakte niet kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument, aangezien een dergelijk document niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die erin wordt omschreven en het niet dezelfde bewijswaarde heeft.

Derhalve is het niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de aanvraag vermeld in punt 1.3. op die grond onontvankelijk te verklaren omdat verzoekende partij niet over een identiteitsdocument beschikt in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De schending van het rechtszekerheidsbeginsel, dat wordt aangevoerd in het licht van het in punt 3.9. vermelde betoog, wordt evenmin aangetoond, aangezien dit betoog – zoals blijkt uit punt 3.7 – in casu niet relevant is. Immers, nu werd vastgesteld dat niet is voldaan aan de in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde cumulatieve documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, is de gemachtigde niet ingegaan op de in de aanvraag vermelde buitengewone omstandigheden, die de tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft opdat de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend in België.

De eerste bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van het gelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien zij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekende partij voert te dezen aan dat de gemachtigde in “*gelijkaardige dossiers*” de aanvragen wel “*gegrond*” verklaart en dat hij rekening houdt met alle aangehaalde elementen. Daargelaten de bovenstaande vaststelling dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens die voorlagen, worden in dit betoog geen concrete gegevens aangebracht die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoekende partij op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, en – in de mate dat het eerste middel tevens betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing – van de tweede bestreden beslissing.

3.13. In een tweede middel, dat hoofdzakelijk is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekende partij onder meer een gebrek aan afdoende motivering aan.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeksters, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.”

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in het dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen schorsen en vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

3.14. De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Hierbij wordt aangegeven dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum.

Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen.

In de mate dat verzoekende partij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd omdat ook de beslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden vernietigd, en dat hieruit tevens een schending van de motiveringsverplichting zou kunnen worden afgeleid, wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd, zodat haar betoog in dit verband hoe dan ook niet ter zake doet.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, aangezien nergens wordt vermeld dat deze beslissing het gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag en nergens sprake is "*van de motivering van de weigering tot regularisatie*", dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij de in de tweede bestreden beslissing opgenomen motivering niet betwist en dat deze door de gemachtigde gemaakte vaststelling, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, volstaat om deze beslissing te schragen. Verzoekende partij laat bovendien na aan te geven op grond waarvan zij meent dat de gemachtigde in het bevel om het grondgebied te verlaten ook een verwijzing naar (de weigering van) de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had moeten opnemen.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

In zoverre het betoog dat de "*huidige beslissingen*" dienen te worden vernietigd omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel is gericht tegen het bestreden bevel, merkt de Raad op dat verzoekende partij, voor wat betreft de aangehaalde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze beginselen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze zij door de tweede bestreden beslissing worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. In zoverre de aangehaalde schendingen van de voormelde beginselen betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing, kan worden verwezen naar de conclusie in punt 3.11. dat een schending van (onder meer), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

3.15. Verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES